

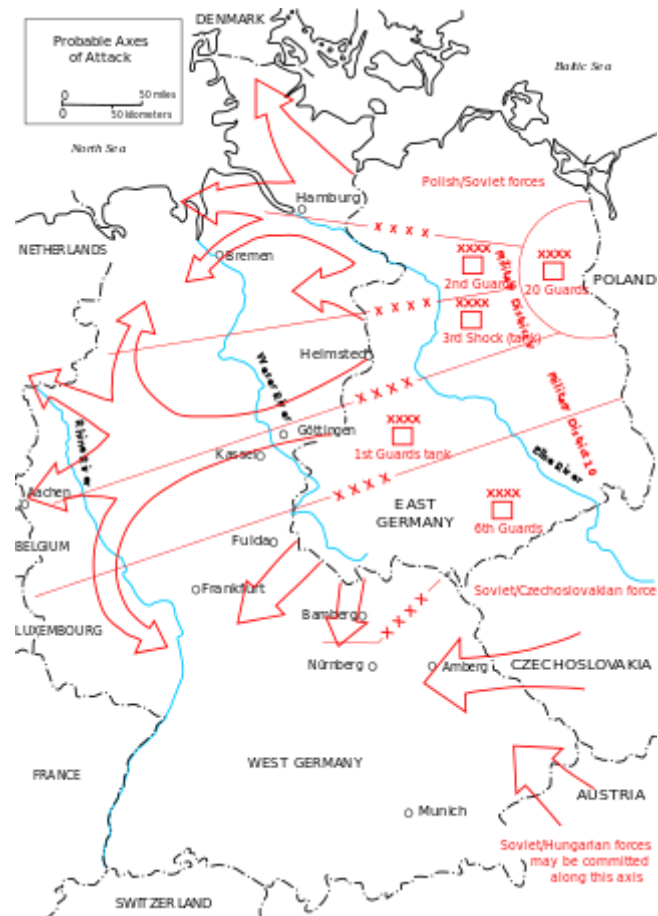
Sedm dní k řece Rýn

W en.wikipedia.org/wiki/Seven_Days_to_the_River_Rhine

Tréninkové cvičení "Sedm dní k řece Rýn"

Část studené války.

Mapa pravděpodobných os útoku vojsk Varšavské smlouvy do západní Evropy z roku 1976

datum 1979

Umístění Střední Evropa , železná opona

Výsledek Neznámý; nikdy nepokusil.
Podpis smlouvy SALT II .
Pokud se o to pokusí, bude to vítězství Varšavské smlouvy

Územní změny Sjednocení Německa pod okupací východního Německa Rakouskem, Dánskem, Lucemburskem, Belgií a Nizozemskem východně od řeky Rýn k Varšavské smlouvě (pokud se o to pokusí)

Bojovníci

Varšavská smlouva

- Sovětský svaz
 - GSFG
 - Centrální skupina sil sovětské armády.
 - Severní skupina sil sovětské armády.
 - Jižní skupina sil sovětské armády.
- Bulharsko
- Československo
- východní Německo
- Maďarsko
- Polsko

Komunistické strany v budoucích sovětských satelitech:

- KPÖ
- KPB/PCB
- DKP
- PCS
- CPN

Komunistické strany v budoucích sovětských satelitech (9denní prodloužený plán do Lyonu):

- PCF

NATO

- Spojené státy
- Spojené království
- Belgie
- Kanada
- Dánsko
- Francie
- západní Německo
- Itálie
- Lucembursko
- Holandsko
- Norsko
- krocán

- Rakousko

Velitelé a vedoucí

 Leonid Brežněv Dmitrij Ustinov Nikolaj Ogarkov plukovník generál Jurij Zarudin (ru) generál Jevgenij F. Ivanovski Todor Živkov Dobri Dzhurov Gustáv Husák Martin Dzúr Erich Honecker Heinz Hoffmann János Kádár Lajos Czinege Edward Gierek Wojciech Jaruzelski

 Franz Muhri (ze) Louis Van Geyt Jørgen Jensen (ze) Marcus Bakker

 George Marchais

 Jimmy Carter Harold Brown David C. Jones

 SACEUR :

 James Callaghan

(leden–květen 1979) Margaret Thatcherová (květen 1979–1990) Paul Vanden Boeynants (leden–duben 1979) Wilfried Martens (duben 1979–1981) José Desmarets Pierre Trudeau (leden–červen 1979 – 19. června Clark 87–119)) Anker Jørgensen Poul Søgaard Valery Giscard d'Estaing Yvon Bourges Helmut Schmidt Hans Apel Giulio Andreotti (leden –srpen 1979) Francesco Cossiga (srpen 1979–1980) Attilio Ruffini Gaston Thorn –191997 9 Émile Krieps Dries van Agt Willem Scholten

Odvar Nordli Bülent Ecevit (leden–listopad 1979) Süleyman Demirel (listopad 1979–1980) Bruno Kreisky Otto Rösch

Bude provedena v reakci na první úder NATO na Polsko. Odhaduje se, že takový úder způsobil 2 miliony bezprostředních polských úmrtí poblíž Visly.

V případě provedení těžké ztráty v západním Německu

Sedm dní k řece Rýn (rusky : «Семь дней до реки Рейн» , *Sem' dney do reki Reyn*) bylo přísně tajné vojenské simulační cvičení vyvinuté v roce 1979 Varšavskou smlouvou . Zobrazovala vizi sovětského bloku o sedmidenní jaderné válce mezi NATO a vojsky Varšavské smlouvy. [1].[2].[3]

Rýn je jednou z nejdůležitějších řek v Evropě .

Odtajnění

Tento možný scénář třetí světové války zveřejnil polský ministr obrany Radosław Sikorski po vítězstvích strany Právo a spravedlnost v polských volbách v roce 2005, spolu s tisíci dokumenty Varšavské smlouvy, aby „nakreslil čáru za [původní polské sloveso" odciąć“ by se také dalo přeložit jako „odpočinout si od“] komunistické minulosti země“ a „vzdělávat polskou veřejnost o starém režimu“. [2].[4].[3] Sikorski uvedl, že dokumenty spojené s bývalým režimem budou v příštím roce odtajněny a zveřejněny prostřednictvím Ústavu národní paměti . [2].[4]

Zveřejněné soubory obsahovaly dokumenty o " operaci Dunaj " , invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa v roce 1968 v reakci na Pražské jaro . [2].[3] Zahrnovaly také soubory o polských protestech v roce 1970 a z éry stanného práva v 80. letech . [2].[4].[3]

Česká republika^[5] a Maďarsko^[6] odtajnilo související dokumenty v letech 1971-1981. Polská vláda v tomto období odtajnila některé materiály.

Soupis bitvy

Scénář války byl, že NATO zahájí jaderný útok na polská a československá města v oblasti údolí řeky Visly ve scénáři prvního úderu, který by zabránil velitelům Varšavské smlouvy poslat posily do východního Německa, aby zabránily možné invazi NATO do této země. ^{[2].[4].[3]} Plán počítal s tím, že v takové válce zemřou až dva miliony polských civilistů a polská operační síla bude zcela zničena. ^{[2].[4].[3]}

Sovětský jaderný protiútok by byl zahájen proti Západnímu Německu, Belgii, Nizozemsku, Dánsku a severovýchodní Itálii. ^{[2].[3]}

Jaderná reakce

Mapy spojené se zveřejněným plánem ukazují jaderné údery v mnoha státech NATO, ale nezahrnují Francii a Spojené království. Existuje několik možností pro tento nedostatek úderů, nejpravděpodobnější je, že jak Francie, tak Spojené království jsou státy s jadernými zbraněmi, a jako takové si ponechají jaderný arzenál, který by mohl být použit jako odvěta za jaderné údery proti jejich národům. ^{[2].[3].[9].[5]}

Francouzská síla de odrazování použila jadernou strategii známou jako *dissuasion du faible au fort* (od slabého k silnému odstrašování); toto je považováno za „protihodnotovou“ strategii, což znamená, že jaderný útok na Francii by byl odpovězen úderem na města sovětského bloku. ^{[2].[3]}

The Guardian nicméně spekuluje, že „Francie by unikla útoku, možná proto, že není členem integrované struktury NATO. Británie, která vždy byla srdcem NATO, by také byla ušetřena, což naznačuje, že Moskva chtěla zastavit Rýn, aby nedošlo k přetížení svých sil.“ ^[2]

V roce 1966 prezident Charles de Gaulle stáhl Francii z integrované vojenské velitelské struktury NATO. Z praktického hlediska, zatímco Francie zůstala členem NATO a plně se účastnila politických instancí Organizace, již nebyla zastoupena v některých výborech, jako je Skupina pro jaderné plánování a Výbor pro obranné plánování. Zahraniční síly byly odstraněny z francouzského území a francouzské síly dočasně staženy z velení NATO. ^[10] 1. francouzská armáda se sídlem ve Štrasburku na francouzsko-německé hranici, bylo hlavním polním velitelstvím řídícím operace na podporu NATO v západním Německu a také na obranu Francie. Ačkoli Francie nebyla oficiálně součástí velitelské struktury NATO, existovalo ujednání, formalizované pravidelnými společnými cvičeními v západním Německu, že Francie půjde NATO na pomoc v případě útoku Varšavské smlouvy. Za tímto účelem bylo velitelství a dvě divize II (Fr) sboru trvale umístěny v západním Německu s válečným posláním podporovat americkou centrální skupinu armád (CENTAG) NATO. ^[11]

V Británii je mnoho cílů vysoké hodnoty (jako RAF Fylingdales , RAF Mildenhall a RAF Lakenheath), které by pak musely být v tomto plánu zasaženy konvenčním způsobem, ačkoli jaderný úder by byl mnohem účinnější (a jako např. plány, což je pro sovětské vedení výhodnější varianta, jak ukázaly jejich údery v západní Evropě). Plán také naznačuje, že stíhací bombardéry USAF , především F-111 Aardvark s dlouhým doletem , by byly zaměstnány při jaderných úderech a že by startovaly z těchto britských základů. ^{[2].[3]}

Sověti plánovali během takového konfliktu použít celkem 7,5 megatun atomových zbraní. ^[6]

Znamé cíle

Rakouské hlavní město Vídeň měly zasáhnout dvě 500kilotunové pumy. ^[6] V Itálii měly být jedinými 500kilotunovými bombami zasaženy Vicenza , Verona , Padova a několik vojenských základů. ^[6] Maďarsko mělo dobýt Vídeň. ^[5]

Stuttgart , Mnichov a Norimberk v západním Německu měly být zničeny jadernými zbraněmi a poté zajaty Čechoslováky a Maďary. [5]

V Dánsku byly prvními jadernými cíli Roskilde a Esbjerg . Roskilde, i když nemá žádný vojenský význam, je druhým největším městem na Zélandu a nachází se v blízkosti dánského hlavního města Kodaně (vzdálenost z centra Kodaně do Roskilde je pouze 35 km nebo 22 mil). Bylo by také zaměřeno pro svůj kulturní a historický význam, aby narušilo morálku dánského obyvatelstva a armády. Esbjerg, páté největší město v zemi, by se stalo terčem jeho velkého přístavu schopného usnadnit dodávky velkých posil NATO. Pokud by po dvou počátečních úderech došlo k odporu Dánska, byly by bombardovány další cíle. [12]

Další plány

Sovětský svaz plánoval dosáhnout Lyonu do devátého dne a tlačit na konečné postavení u Pyrenejí . [5] Československo to tehdy považovalo za příliš optimistické a někteří dnešní západní plánovači se domnívají, že takový cíl byl nereálný nebo dokonce nedosažitelný.

Viz také

Reference

1. ^ Findlay, Christopher (2005-11-28). „Polsko odhaluje válečné plány Varšavské smlouvy“ . *Mezinárodní vztahy a bezpečnostní síť* . *ETH Curych*. Archivováno z originálu dne 2021-07-09 . Načteno 23. prosince 2014 .
2. ^ „Moskevský plán připomíná děj thrilleru“ . *Daily Telegraph* . 26. listopadu 2005. Archivováno z originálu 10. července 2019 . Staženo 2. dubna 2018 .
3. ^ Davies, R Mark. "Francouzské bitevní řády a TO&Es 1980-1989 v2.2" (PDF) . *FireAndFury.com* . Archivováno (PDF) z originálu dne 29.04.2020 . Staženo 28.05.2020 .

4. [^] Niels Lillelund; Jette Elbæk Maressa (18. ledna 2003).
„Atomplane mod Danmark und Den Kolde Krig“ [Jaderné plány proti Dánsku během studené války] (v dánštině). Jutsko Posten. Archivováno z originálu dne 22. července 2019 .
Staženo 18. července 2019 .

Všeobecné

- "Třetí světová válka viděná sovětskýma očima" , David Rennie, Daily Telegraph , 26. listopadu 2005. Získáno 19. května 2006
- "Polsko otevírá tajné soubory Varšavské smlouvy" , Rádio Svobodná Evropa, 2005, staženo 16. března 2009
- "Sovětské jaderné zbraně v Maďarsku 1961-1991"

Studená válka